

Sygn. akt VU 3039/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant p.o. stażysty Renata Kabzińska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu

S. K. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VU 3039/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy S. K. prawa do emerytury, z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji wnioskodawca odwołał się w dniu 29 kwietnia 2014 roku, wnosząc o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia: od 5 maja 1983 roku do 30 listopada 1990 roku w Kombinacie (...) w B. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz od dnia 9 kwietnia 1980 roku do dnia 4 października 1980 roku w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowcy autobusu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. K., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 20 lutego 2014r roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (dowód: wniosek o emeryturę wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych o k. 1-6 akt ZUS).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 27 lat, 9 miesięcy i 10 dni. Organ rentowy do stażu pracy nie zaliczył wnioskodawcy okresów urlopów bezpłatnych od 18 września 1990 roku do 30 listopada 1990 roku oraz od 2 lutego 1998 roku do 28 lutego 1998 roku.

Do pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył wnioskodawcy **7 lat, 2 miesiące i 19 dni**, na co składają się:

- od 1 lipca 1972 roku do 27 kwietnia 1973 roku okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. (prace w kanałach remontowych przy naprawie poj. mechanicznych),
 - od 8 maja 1975 roku do 31 października 1978 roku okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. (kierowca sam. cięż. o poj. pow. 3,5 tony oraz kierowca autobusu o liczbie miejsc pow. 15 osób)
 - od 23 kwietnia 1979 roku do 31 stycznia 1980 roku okres zatrudnienia w Wojewódzkiej (...) w Ł. Oddział P. (kierowca autobusu o liczbie miejsc pow. 15 osób)
- od 1 lutego 1980 roku do 15 lutego 1980 roku okres zatrudnienia w Wojewódzkiej (...) w Ł. Oddział P. (kierowca autobusu o liczbie miejsc pow. 15 osób)
- od 26 listopada 1980 roku do 30 kwietnia 1982 roku okres zatrudnienia w (...) S.A. (kierowca sam. cięż. o poj. pow. 3,5 tony)
 - od 1 września 1982 roku do 30 kwietnia 1983 roku w Hucie (...) w P. (kierowca autobusu o liczbie miejsc pow. 15 osób).

Do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. **nie zaliczył** S. K. okresów zatrudnienia:

- **od dnia 5 maja 1983 roku do dnia 30 listopada 1990 roku** w Kombinacie (...) w B. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony marki S. oraz

- **od dnia 9 kwietnia 1980 roku do dnia 4 października 1980 roku** w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowcy autobusu marki J.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie przedłożył wystawionych przez pracodawców świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach potwierdzających, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach, a z przedłożonych dokumentów nie można stwierdzić charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę, przez co wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach i brak jest podstaw do zaspokojenia roszczenia wnioskodawcy i przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury.

S. K. z wykształcenia jest kierowcą –mechanikiem.

Wnioskodawca posiada uprawnienia do prowadzenia samochodów; od 5 września 1982 roku samochodów ciężarowych (kat. C), a od 26 października 1976 roku autobusów (kat. D).

W okresie **od 5 maja 1983 roku do 30 listopada 1990 roku** S. K. był zatrudniony **w Kombinacie (...) w B.** na stanowisku **kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony marki S.** Do stałych obowiązków wnioskodawcy należał przewóz materiałów budowlanych niezbędnych do usuwania na terenie elektrowni (...) awarii w ramach tzw. pogotowia wodno-kanalizacyjnego. S. K. samochodem ciężarowym marki S. (...) lub S. (...) przewoził materiały wodno-kanalizacyjne (hydrauliczne, elektryczne i inne). Nadto do obowiązków wnioskodawcy należała realizacja zamówień materiałów budowlanych tj. (rury, deski itp.). W tym celu S. K. jeździł m.in.: do K., K., B., Z.. Wnioskodawca, wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego marki S. (...) lub (...) innych prac wnioskodawca w tym okresie nie wykonywał. Wnioskodawca nie pracował jako mechanik przy naprawianiu samochodu.

Pracodawca Kombinat (...) w B. nie wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

W wystawionym w dniu przez Kombinat (...) w B. świadectwie pracy z dnia 12 grudnia 1990 roku wskazano, że wnioskodawca w okresie od 5 maja 1983 roku do 30 listopada 1990 roku był zatrudniony w przedmiotowym zakładzie na stanowisku kierowcy samochodu dostawczego. W umowie o pracę z dnia 5 maja 1983 roku zawartej przez wnioskodawcę z Kombinatem (...) w B., kartach wynagrodzeń i angażach z w/w zakładu pracy wskazano, że wnioskodawca zatrudniony był na stanowisku kierowca – mechanik (dowód: zeznania wnioskodawcy S. K. od minuty 18.44 do minuty 20.53 , zeznania świadków: W. K. (1) od minuty 10.47 do minuty 12.40, A. K. (1) od minuty 13.49 do minuty 16.45 wraz z okazaniem prawa jazdy nr (...) k.15 i verte minuta 03.02 - nagranie protokołu rozprawy z dnia 15 września 2014 roku k.17 w aktach sprawy, umowa o prace k.26, świadectwo pracy k.16, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.27 angaże k.32,33,34,35,pismo k.37,38,39, 40,41,42,43,44,45, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej k.55-57 w aktach organu rentowego).

W okresie **od dnia 9 kwietnia 1980 roku do dnia 4 października 1980 roku** wnioskodawca był zatrudniony **w Przedsiębiorstwie (...) w P.** na stanowisku **kierowcy autobusu marki (...)**. Był to autobus tzw. „ogórek”, posiadający 50 miejsc. Przez cały ten okres wnioskodawca pracował wyłącznie jako kierowca autobusu, woził wycieczki oraz przewoził ludzi. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze godzin. Innych prac wnioskodawca w tym okresie nie wykonywał. Wnioskodawca nie pracował jako mechanik przy naprawianiu samochodu.

Pracodawca Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) wP. nie wystawiło wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W wystawionym wnioskodawcy świadectwie pracy z 4 października 1980 roku Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) w P. wskazało, że wnioskodawca w okresie od 9 kwietnia 1980 roku do 4 października 1980 roku oraz druku Rp-7 z dnia 15 maja 2013 roku, że wnioskodawca zatrudniony był na stanowisku kierowcy samochodowego (dowód: zeznania wnioskodawcy S. K. od minuty 18.44 do minuty 20.53 , zeznania świadków J. P. od minuty 08.45 do minuty 10.47, M. K. od minuty 12.40 do minuty 13.49 oraz J. O. od minuty 13.49 do minuty 16.45 – nagrania protokołu rozprawy z dnia 15 września 2014 roku k.17 akt sprawy, umowa dodatkowa o prace k.11-12, świadectwo pracy k.16, Rp-7 wystawione w dniu 12 maja 2013 roku k.17, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej k.55-57 w aktach organu rentowego).

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu(...) ukończył 60 lat.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi

środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w obu wskazanych przedsiębiorstwach tj. w Kombinacie (...) w B. w okresie od 5 maja 1983 roku do 30 listopada 1990 roku oraz w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w P. w okresie od 9 kwietnia 1980 roku do 4 października 1980 był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych. Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy we wskazanych okresach. Stało się tak dlatego, że z dokumentów osobowych skarżącego, zarówno z Kombinatu (...) w B., jak Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) w P. w postaci świadectw pracy, umów o pracę, angaży czy Rp-7 - potwierdzających zatrudnienie S. K. w spornych okresach, wynika jedynie, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodowego, samochodu dostawczego lub kierowcy mechanika.

W ocenie Sądu, okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w w/w dokumentach polegającego na nie wskazaniu kierowcą jakich pojazdów był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca nie był kierowcą samochodów ciężarowych o ciężarze całkowity ponad 3,5 tony oraz kierowcą autobusu.

Podstawą zakwestionowania przez organ rentowy było również wymieniane we wskazanych wyżej dokumentach stanowiska - kierowca-mechanik.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w Kombinacie (...) w B. w okresie od 5 maja 1983 roku do 30 listopada 1990 roku, Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy oraz na korespondujących z nimi zeznaniach wnioskodawcy oraz świadków: W. K. (1) i A. K. (2). Należy podkreślić, że świadkowie pracowali w całym spornym okresie razem z wnioskodawcą. W. K. (1), jako mistrz robót ogólnobudowlanych, bezpośrednio składał u wnioskodawcy zamówienia na dostarczenie materiałów budowlanych, bądź materiałów niezbędnych do naprawy instalacji wodno-kanalizacyjnej na teren elektrowni (...), natomiast A. K. (2), podobnie jak wnioskodawca, pracował jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Obaj świadkowie dysponują zatem bezpośrednią i szczegółową wiedzą na temat wykonywanej przez wnioskodawcę pracy. Świadkowie Ci potwierdzili również, że w całym spornym okresie wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego marki S.(...)o ładowności powyżej 3,5 tony, którym przewoził materiały budowlane oraz materiały do usuwania awarii wodno-kanalizacyjnych (tj. rury, deski). Z jasnych i logicznych zeznań wskazanych świadków wynika również, że S. K. nigdy nie pracował jako mechanik samochodowy, a wyłącznie jako kierowca (...). Wszystkie informacje przekazane w zeznaniach świadków w pełni korespondują z zeznaniami samego wnioskodawcy. Zważywszy, że to nie nazwa stanowiska pracy decyduje o szczególnych warunkach zatrudnienia, ale faktycznie wykonywane obowiązki, a wnioskodawca poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 ton innych obowiązków nie miał, Sąd zaliczył S. K. cały sporny okres od dnia 5 maja 1983 roku do 30 listopada 1990 roku (z wyłączeniem okresu urlopu bezpłatnego od 18 września 1990 roku do 30 listopada 1990 roku) do pracy w szczególnych warunkach.

Charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w drugim spornym okresie tj. od 9 września 1980 roku do 4 października 1980 roku w Przedsiębiorstwie (...) w P. Sąd ustalił w oparciu o spójne i wiarygodne zeznania świadków: J. P., W. K. (2), J. O. oraz wnioskodawcy. Wszyscy Ci świadkowie potwierdzili, iż w całym tym okresie S. K. pracował, jako kierowca autobusu marki (...), posiadającego powyżej 49 miejsc. Do stałych obowiązków wnioskodawcy należało wożenie wycieczek oraz przewóz ludzi. Istotne w tym zakresie były zeznania świadka J. P., która w spornym okresie zajmowała stanowisko Inspektora d.s transportu i sama niejednokrotnie osobiście wydawała wnioskodawcy dyspozycję wyjazdu i wystawiała karty drogowe. Świadek zapamiętała wnioskodawcę z tego okresu i z całą stanowczością stwierdziła, że przez cały okres od 9 września 1980 roku do 4 października 1980 roku wnioskodawca pracował wyłącznie jako kierowca autobusu marki (...) tzw. ogórek, którym woził wycieczki i przewoził ludzi. Z relacji świadka wynika, że w okres zatrudnienia wnioskodawcy przypadał na okres świetności zakładu, kiedy

to organizowana była bardzo duża ilość wycieczek, w związku z czym wnioskodawca miał bardzo dużo pracy, a praca przez niego wykonywana była w jej ocenie bardzo ciężka.

Okoliczności te w pełni potwierdzili pozostali świadkowie: W. K. (2) oraz J. O., którzy w spornym okresie byli zatrudnieni w przedmiotowym przedsiębiorstwie również jako kierowcy autobusów, a tym samym dysponują bezpośrednią i szczegółową wiedzą na temat wykonywanej przez wnioskodawcę pracy. Z ich zeznań wynika, że skarżący - tak jak twierdził - w całym spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował tylko i wyłącznie w charakterze kierowcy autobusu (...) i innych prac nie wykonywał. Wnioskodawca pracował przy przewożeniu wycieczek oraz pozostałych organizowanych przewozów ludzi. Wobec jednak korespondujących ze sobą zeznań wnioskodawcy i świadków: J. P., W. K. (2) oraz J. O., brak było podstaw do ich kwestionowania w szczególności, że organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania jakiegokolwiek dowodu podważającego dowody zgłoszone przez skarżącego. Wnioskodawca wyjaśnił, że w czasie swojego zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) wP. w okresie od 9 września 1980 roku do 4 października 1980 roku, pomimo wpisu, że był kierowcą samochodowym, de facto pracował wyłącznie jako kierowca autobusu marki J. Na potwierdzenie powyższego w aktach rentowych znajduje się świadectwo pracy wystawione wnioskodawcy w dniu 4 października 1983 roku (k.16), w którym znajduje się wzmianka o :”dodatek do wynagrodzenia za rodzaj prowadzonego pojazdu”, a w jednym z punktów umowy dodatkowej z dnia 9 kwietnia 1980 roku (k.11 akt rentowych) zawarta jest informacja o „dodatkowym wynagrodzeniu kierowcy autobusu z tytułu odpowiedzialności za bagaż pozostawiony podczas obsługi imprezy”, co w ocenie Sądu również świadczy, że wnioskodawca we wskazanym okresie był kierowcą autobusu. Zważywszy, że to nie nazwa stanowiska pracy decyduje o szczególnych warunkach zatrudnienia, ale faktycznie wykonywane obowiązki, a wnioskodawca poza obowiązkami kierowcy autobusu innych obowiązków nie miał, Sąd zaliczył mu cały sporny okres od 9 września 1980 roku do 4 października 1980 roku do pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd uznał, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia tj: od 5 maja 1983 roku do 30 listopada 1990 roku w Kombinacie (...) w B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował wyłącznie na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony tj. samochodu ciężarowego marki (...), a w okresie od 9 kwietnia 1980 roku do 4 października 1980 roku w Przedsiębiorstwie (...) wP. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował wyłącznie na stanowisku kierowcy autobusu marki (...).

Prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, (...) jak i praca kierowcy autobusów o liczbie miejsc powyżej 15 (...) są pracami zaliczonymi przez ustawodawcę do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem **A, działem VIII pkt 2** załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Po doliczeniu spornych okresów do uznanego już przez organ rentowy stażu w szczególnych warunkach w wymiarze 7 lat 2 miesięcy i 19 dni, wnioskodawca wykazał, że w szczególnych warunkach pracował ponad 15 lat.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

W świetle powyższego nie ulega żadnej wątpliwości, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Sąd przyznał S. K. prawo do emerytury z dniem osiągnięcia wieku emerytalnego tj. z dniem (...) roku.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.